

LJETOPIS IGNJATA ĐURĐEVIĆA

1675. 13. veljače rođen u Dubrovniku te na krštenju dobiva ime Nikola-Marija. Otac mu je bio Bernardo (Brnja) Nikov Giorgi (Đurđević), potomak nekoć vlasteoske obitelji koja je izgubila plemićki status zbog izvanbračnog nasljednika te je 1670. kao pućanin primljen u vlasteoske redove. Majka Frana r. Zlatarić bila je unuka pjesnika Dominka Zlatarića. Obitelj je pripadala sorbonezima (vlasteoska struja u Dubrovniku, nasuprot salamankezima).
1684. Počeo je s radom Isusovački kolegij u Dubrovniku (Collegium Ragusinum), koji je pohađao i Đurđević, vjerojatno do 1689. ili 1690. Učiteljem mu je bio Dubrovčanin Rafo Tudišević, a filozofiju mu je predavao Mostarac Luka Kordić. Pretpostavlja se da mu je učiteljem mogao biti i leksikograf Ardelio della Bella.
1686. Ostaje bez oca.
1690. Majka mu se udaje za Nikolu Vickova Rogoglianija, koji ga je posinio.
1693. 23. veljače primljen je u Veliko vijeće.
4. svibnja izabran je na dvomjesečnu dužnost kapetana Lovrijenca.
1694. 31. siječnja ponovno je izabran za kapetana Lovrijenca.
1695. 1. ožujka izabran je za kneza za otok Šipán, a dužnost preuzima sredinom svibnja i ostaje na njoj oko godinu dana. Te godine počinje višegodišnje dopisivanje s Đurom Matijaševićem, koje će, s povremenim stankama, trajati do 1722. Iz ranih se pisama saznaje da je Đurđević živio prilično raskalašeno i da ga nije glas da je "pokvario" sve žene u Suđurđu na Šipanu. Ta korespondencija danas je važan povijesni izvor.
1696. U svibnju se vraća u Dubrovnik, gdje je 22. kolovoza ponovno imenovan kapetanom Lovrijenca. Iste godine izabran je za nadglednika tržnica; dug jedne od tržnica otplaćivao je do 1705.

1697. 16. listopada, s namjerom da stupi u Isusovački red, ne obavijestivši o tome nikoga u Dubrovniku, Đurđević napušta rodni grad i odlazi prvo u Mletke, a potkraj godine i u Rim.
1698. 16. veljače stupa u Isusovački red.
1700. Završava razdoblje novicijata te studira filozofiju.
1702. Završava trogodišnji filozofski tečaj te je iste godine poslan u Loreto da bude učiteljem. Te godine umire mu majka.
1703. Učitelj je u kolegiju u gradu Ascoli Piceno u pokrajini Marche, gdje 19. rujna drži govor povodom početka školske godine. Budući da se tada naziva "pater", zaključuje se da je dotad morao postati svećenikom, iako nije završio studij teologije. Jedan od njegovih učenika iz toga razdoblja posvjedočio je u pismu poslano Ivanu Matijaševiću 1747. da je Đurđević bio izvrstan učitelj i čovjek te da je s lakoćom sastavljao latinske stihove.
1704. Učitelj je u Isusovačkom kolegiju u Pratu u Toskani.
Te godine tiskan mu je u Macerati studentski govor *Oratio in instauratione annua studiorum habita in Collegio Asculano Societatis Jesu ab Admodum Rev. Patre Nicolao Maria Georgio, eiusdem Societatis Rhetoricae Magistro*.
1705. 24. siječnja istupa iz Isusovačkog reda. Živi u Rimu.
- 1705–1706. Krajem 1705. ili početkom iduće godine Đurđević se vraća u Dubrovnik.
1706. 22. svibnja u Svetom Jakovu u Višnjici stupa u Benediktinski red, u kojemu mora provesti godinu dana kao novak. Mijenja ime u Injacio.
1707. U skladu s pravilima Benediktinskog reda, nakon novicijata budući se redovnik zavjetuje na siromaštvo, pa Đurđević 16. svibnja sastavlja oporuku, kojom sve što posjeduje ostavlja Mljetskoj kongregaciji, ali zadržava doživotno prihode od imanja.
Između 16. i 27. svibnja postaje ocem benediktincem. Vjerojatno te godine nastaje njegovo pismo dum Radu Miličiću, koje sadrži biografije 54 dubrovačka autora.
1710. Đurđević je s nekolicinom subraće sudjelovao u pokušaju pridruživanja Mljetske kongregacije matičnoj Kongregaciji u Montecassinu, zbog čega ga dubrovačka Vlada osuđuje na progonstvo izvan Dubrovačke Republike, te on s još jed-

nim redovnikom odlazi u Apuliju. Na to je reagirao papa Klement XI, protiveći se miješanju dubrovačke Vlade u crkvene poslove.

1711. 20. siječnja Đurđević je u Rimu, što se znade po pisanom svjedočanstvu u jednoj parnici dubrovačkog kanonika Zlatarića protiv dubrovačkog nadbiskupa. Za progonstva putovao je po južnoj Italiji. Krajem 1710. ili tijekom 1711. nastaje latinska poslanica upućena Vici Petroviću, u kojoj Đurđević piše da uživa u dokolici, posvećen pjesničkom radu i obilasku lokalnih starina.
1711. Pod pritiskom pape Klementa XI. dubrovačka Vlada javlja 8. studenog u Rim da Đurđeviću dopušta povratak u rodni grad.
- 1711/1712. Krajem 1711. ili početkom 1712. Đurđević je *lector eloquentiae* u Benediktinskom samostanu u Napulju.
1712. U Padovi su mu u zborniku Giuseppea Sorgea *Varii componimenti* objavljene talijanske prigodnice uz vjenčanje para iz obitelji Lofredo i Grillo.
1713. Premda se u Dubrovnik vraća vjerojatno 1712, prvi put u rodnom je gradu zabilježen 4. srpnja, kada mu dubrovački nadbiskup daje pravo da na Mljetu održava katehezu, propovijeda, ispovijeda i pričešćuje. Te godine počinje i intenzivniji Đurđevićev književni rad, kao i aktivnosti u Akademiji ispraznih (*Academia Otiosorum Eruditorum*, *Accademia degli Oziosi Eruditi*), osnovanoj početkom zadnjeg desetljeća XVII. stoljeća u Dubrovniku.
- Neko je vrijeme bio opat benediktinskog samostana Sv. Mihajla od Pakljene u Suđurđu na Šipanu.
1716. Pretpostavlja se da je do te godine završeno djelo *Vitae et carmina nonnullorum illustrium civium Rhacusinorum*.
1718. Đurđević je, očito razočaran neradom njezinih članova, istupio iz Akademije ispraznih, čiji je član, kako se pretpostavlja, bio već i prije odlaska u Rim 1697. Međutim krajem godine, 3. studenog, izabran je za njezina predsjednika te se iznova uključuje. U to vrijeme, sve do 1725, živi u samostanu Sv. Jakova u Višnjici. Te je godine Ivo Natalić Aletin u pismu izvijestio Đura Matijaševića da je gotov autograf *Života prisvetoga Benedikta*.
1719. Ivo Natalić Aletin u pismu javlja Đuru Matijaševiću da je gotov autograf Đurđevićeva *Saltijera slovinskog*.

1721. Đurđević se ponovno odmiče od Akademije te nastoji osnovati drugu akademiju (*Accademia Privata sopra la Lingua Illirica*). U samostanu Sv. Jakova predaje filozofiju trojici đaka i održava duhovne vježbe za uži krug pobožnih.
1724. Uključen je u sukob jednoga župnika s dubrovačkim nadbiskupom Gallanijem, držeći stranu prvome, što izaziva gnjev potonjega. Đurđević se na neko vrijeme sklanja u Cavtat, a sljedeće godine nastavlja se sukob s nadbiskupom zbog drugog razloga.
1725. Odlazi iz samostana Sv. Jakova u samostan Sv. Marije na Mljetu, gdje postaje opatom. Na putu je pukom slučajnošću izbjegao napad afričkih gusara, koji su neke putnike zarobili i odveli sa sobom. Posvećuje se književnom radu.
1728. Odlazi s Mljeta radi tiskanja svojih djela te iduće tri godine živi u benediktinskom samostanu Sv. Justine u Padovi i u Mlecima.
Te godine u Mlecima izlaze *Uzdasi Mandalijene pokornice* (posveta je datirana 20. rujna). To je djelo počeo pisati još prije prvoga odlaska u Dubrovnik te ga je zamislio u dva pjevanja, no potom ga je proširio u osam pjevanja.
1729. 12. veljače Đurđević dovršava posvetu *Saltijera slovinskog*, koji je iste godine tiskan u Mlecima.
1730. Od te se godine više ne potpisuje kao mljetski opat, nego kao običan redovnik. Tada objavljuje djelo *D. Paulus apostolus in mari, quod nunc Venetus sinus dicitur, naufragus et Melitae Dalmatensis insulae post naufragium hospes*. Djelo je imalo velik odjek te je izazvalo polemičke odgovore.
Sprijateljio se s Tripunom Vračenom, tajnikom Mletačke Republike, zahvaljujući kojemu je imenovan nasljednim profesorom egzegeze na Padovanskom sveučilištu, no nije stupio na tu dužnost jer nije dočekaio odlazak prethodnoga profesora.
Đurđević je te godine objavio i talijanski prijevod latinskog priručnika za ulazak u Benediktinski red *Il novizio beneditino*.
1731. 4. travnja napušta Mletke te sredinom travnja stiže u Dubrovnik, koji više nije napuštao. Živio je u samostanu Sv. Jakova, gdje je izabran za opata. Odbio je pak ponuđenu službu predsjednika Dubrovačke benediktinske kongregacije.
Te godine ili možda 1733. Đurđeviću je ponuđeno da postane trebinjski nadbiskup, što je on odbio.

1733. Đurđevića, zajedno s franjevcem Sebastijanom Sladom, dubrovački Senat bira za službenoga teologa, odnosno tumača.
1734. Đurđević je zabilježen na čelu Mljetske kongregacije, no ne zna se kada je izabran na tu dužnost.
1737. Umire 21/22. siječnja, za vrijeme boravka kod svoga prijatelja, trebinjsko-mrkanskoga biskupa Šiška Tudiševića (Sigismundo Tudisi). Sahranjen je u samostanu Sv. Jakova.

L. P. P.